

ENTER

择天记

ทำ

20

ENTER ศึก

ทดลองอ่าน พลิก

เชิดสะเทือน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKS
TONE
PUBLISHING

阅文集团

ENTER

คัดลอกอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ดังคำว่า 'สูงสุดคือสูงสุดสามัญ' ไม่ว่าเรื่องใดๆ ก็ต้องหวนคืนสู่จุดเริ่มต้น เงินทองเองก็เช่นกัน หลังจากออกไประเห่ร่อนภายนอกถึงสามปี ในที่สุด เขาก็ได้กลับใจดู สถานที่อันเป็นจุดเริ่มต้นของการทำลิตพลกโชคชะตาของเขา

กลับมาคราวนี้ชีวิตของเงินทองเองก็ยังคงไม่ราบรื่น เขายังต้องเผชิญกับการต่อสู้ภายในระหว่างเขากับอาจารย์ ซึ่งกุมอำนาจคนละฝั่งของหัวอำนาจเก่า และใหม่ของศาสนาหลวง แม้เขาจะเติบโตขึ้นมาก มีมรรคากระป๋องอันยอดเยี่ยม และเหล่าผู้ศรัทธาในศาสนาหลวงมากมาย แต่ทั้งหมดนั้นเพียงพอแล้วจริงๆ หรือ เมื่อฝ่ายตรงข้ามเป็นถึงผู้ศักดิ์สิทธิ์ ทั้งยังเป็นบุคคลอันดับหนึ่งของใต้หล้า ในปัจจุบัน

องก์สุดท้ายของการต่อสู้กำลังจะเปิดฉากขึ้นแล้วในเล่มนี้!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นที่ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์บุ๊กส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้กล่าวไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรกะนักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

ช่างสิงใจมองนางคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม
"เงินดวงเซิงรู้ความคิดที่แท้จริงของเจ้าหรือไม่"
สวี่โหย่วหรงเจียบงันอยู่ครู่หนึ่งก่อนเอ่ย "ข้าไม่สนใจ"
แววตาของช่างสิงใจเปลี่ยนเป็นสีกล้ำขุ่น เขากล่าว
"ต่อให้น้ำหลากท่วมสูงเทียมฟ้าหรือ"
สวี่โหย่วหรงตอบอย่างสุขุม "ต่อให้เป็นเหวลึกหมื่นจั้งก็ตาม"
ช่างสิงใจเอ่ยว่า
"เจ้าก็จะถูกบันทึกในตำราประวัติศาสตร์ว่ามีชื่อเสียงชั่วร้ายไปตลอดกาล"
สวี่โหย่วหรงกล่าวอย่างสงบนิ่ง "ข้าบอกแล้ว ข้าไม่สนใจ"
ช่างสิงใจเอ่ย "หากใต้หล้าโกลาหล
ผู้คนตกสู่ความยากลำบาก เงินดวงเซิงจะมองเจ้าอย่างไร"
สวี่โหย่วหรงเอ่ยเสียงเบาว่า "ข้ามีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง
ไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น และยิ่งไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อให้เขาชื่นชอบ"

ภาคที่ 7

กลัฟลิกเปลี่ยนสุริยันและจันทร์รา

ตอนที่ 1

คนดีควรสังหารคนเลว

มีเรือลำหนึ่งอยู่กลางมหาสมุทร

เรือลำนี้ออกจากเมืองไปตั้งเป็นเวลาหลายวันแล้ว สาเหตุที่ยังไม่ถึงที่หมายก็เพราะคนบนเรือยังหวังว่าจะได้รับข่าวดีและสามารถหันหัวเรือกลับได้

ทว่าจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีความคืบหน้าใดๆ ในที่สุดคนบนเรือก็ยอมแพ้ เมื่อมองเห็นแนวชายฝั่งที่ค่อยๆ ปรากฏขึ้นตรงหน้า ใบหน้าซีดเซียวของมูจิวซือก็นึกถึงหน้าผาอันโหดร้าย

เสียดายที่มันสายเกินไป และน่าจะมีบางอย่างเกิดขึ้นกับพี่สาวนาง นางไม่รู้ว่าควรเผชิญหน้ากับเสียดายอย่างไร แต่การที่สามารถกลับบ้านได้ถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องที่ดีกว่าการยินดี

องค์ชายรองมองนางพลางถอนหายใจเบาๆ เพราะรู้ว่าแต่ต่อไปนางจะไม่สามารถเดินบนผืนพิภพจึงได้เป็นเวลานานหลายร้อยปี

ตอนนี้เองพลันมีเสียงทะเลลงผ่านอากาศดังขึ้น เมฆที่ลอยอยู่บนท้องฟ้ากระจายตัวไป ตัวเรือโคลงเคลงเล็กน้อย คนผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้นตรงหัวเรือ

คนผู้นั้นเป็นชายชราผมสีดอกเลา ใบหน้ากลมใหญ่ ดูแล้วน่าขบขัน
อยู่บ้าง หรืออาจกล่าวได้ว่าเขากำลังปิติยินดีอย่างที่สุด

มู่จิวซือและองค์ชายรองไม่รู้ว่าเป็นคนผู้นี้มาจากที่ใด แต่รู้ว่าอีกฝ่าย
ที่สามารถปรากฏตัวขึ้นจากมหาสมุทรและท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ได้นั้น
ต้องแข็งแกร่งเป็นอย่างมาก

อีกทั้งชายชราใบหน้ากลมไม่ได้อำพรางพลังปราณของเขาเอาไว้...
ลมปราณศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่เหนือขอบเขตทางโลก

มู่จิวซือมองอีกฝ่ายอย่างหวาดระแวงแล้วถามว่า "เจ้าคือผู้ใด"

ชายชราใบหน้ากลมผู้นั้นลึบสีระของตนเองราวกับไม่รู้ว่าควร
ตอบคำถามนี้อย่างไร เนิ่นนานหลังจากนั้นเขาก็เอ่ยขึ้นว่า "ดูเหมือนว่า
ข้าจะแพ้เจ้า"

เมื่อได้ยินชื่อสกุลนี้ มู่จิวซือและองค์ชายรองต่างก็ตกตะลึงอย่างมาก
บนผืนพิภพในปัจจุบันมีผู้แข็งแกร่งขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์อยู่น้อยมาก
และมีเพียงคนเดียวที่แพ้เขา

นั่นคือเจาอวิ้นผิง

เจาอวิ้นผิงคือหลานชายของผู้อาวุโสหอเทียนจี และเคยเป็นหนึ่งใน
ลมฝนแปดทิศ

ร้อยกว่าปีก่อนเขาเคยต่อสู้กับบุหูลีด้วยเหตุอันลึกลับบางประการ
จากนั้นก็พ่ายแพ้

หลังจากนั้นเขาก็พลันตัดสินใจละทิ้งวิถีการบำเพ็ญเพียรเดิม
เปลี่ยนแปลงวิถีการบำเพ็ญเพียรใหม่ทั้งหมด

แน่นอนว่าเป็นเรื่องที่อันตรายอย่างยิ่ง และเป็นเรื่องที่ไม่ฉลาด
อย่างมากในสายตาของใครหลายคน

แต่ไม่ว่าจะเป็นผู้อาวุโสหอเทียนจีหรือจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ล้วน
ไม่สามารถเปลี่ยนความคิดของเขาได้

เขาอวินฝังสลายพลังและทักษะในร่างทั้งหมดแล้วเริ่มบำเพ็ญเพียรใหม่อีกครั้ง และในช่วงเวลาก่อนที่เขาจะประสบความสำเร็จไม่นาน แสงดาวในกายก็พลันระเบิดออก ถึงจะฝันมีชีวิตต่อมาได้ ทว่าหวังแห่งจิตกลับได้รับความเสียหายถึงขีดสุด สถิติปัญญาเปลี่ยนเป็นทึมทื่อ กล่าวได้ว่า เขาได้กลายเป็นคนปัญญาอ่อนไปเสียแล้ว

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาลมฝนแปดทิศก็ขาดคนไปผู้หนึ่ง ไม่มีผู้ใดพบเห็นร่องรอยของเขาอีก

มูจิ่วซือไม่คาดคิดมาก่อนว่าคนผู้นี้จะมาปรากฏตัวบนเรือของตน ทั้งยังเห็นได้ชัดว่าระดับการบำเพ็ญเพียรได้กลับคืนมาแล้วทั้งหมด กระทั่งกล่าวได้ว่าอาจจะมากกว่าในปีนั้นเสียด้วยซ้ำ

"ท่านผู้อาวุโส...มีสิ่งใดจะชี้แนะหรือไม่"

เขาอวินฝังที่ได้ยินคำถามนี้ก็ตกอยู่ในภวังค์อันกว้างใหญ่อีกครั้ง เขาเริ่มคิดย้อนกลับไปอย่างสุดความสามารถ หัวคิ้วของเขาขมวดมุ่นใช้แรงพลังเป็นอย่างมาก ใบหน้ากลมของเขาจึงเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด ดูราวกับหมอนที่ยัดปูฝ้ายเอาไว้เต็มใบ

แต่ไม่ว่าจะเป็นมูจิ่วซือหรือองค์ชายรองล้วนไม่กล้าส่งเสียงหัวเราะออกมา

เขาอวินฝังอาจจะกลายเป็นคนปัญญาอ่อนจริงๆ แต่ความแข็งแกร่งของระดับการบำเพ็ญเพียรของเขายังคงน่ากลัวถึงเพียงนี้ เช่นนั้นก็หมายความว่าเขานับว่ายอดเยี่ยมที่สุด

ในที่สุดเขาอวินฝังก็ निकออก หัวคิ้วของเขาผ่อนคลายลง มองพวกเขา ก่อนจะแยมยิ้มเอ่ยว่า "ข้า निकออกแล้ว"

มูจิ่วซือเอ่ยถามอย่างระมัดระวังว่า "ท่านผู้อาวุโสคิดสิ่งใดออกหรือเจ้าคะ"

เขาอวินฝังไม่ได้ตอบคำถามนางตรงๆ แต่เอ่ยอย่างดำนิ "เหตุใด

พวกเจ้าจึงกลับมาช้าเช่นนี้เล่า ข้ารอพวกเจ้ามาหลายวันแล้ว"

ทันใดนั้นมูจิวซื่อก็รู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย นางเอ่ยถามออกไปว่า
"ท่านผู้อาวุโสรอพวกข้าด้วยเรื่องใดหรือเจ้าคะ"

เฉาวันผิงตอบ "ข้ารับปากเงินฉางเซิงไว้ว่าจะสังหารพวกเจ้า"

เมื่อได้ฟังประโยคนี้นี้สีหน้าของมูจิวซื่อและองค์ชายรองก็ซีดเผือด

เฉาวันผิงนึกเรื่องบางอย่างขึ้นมาได้ จึงรีบเอ่ยกับองค์ชายรองว่า
"อย่ากลัวๆ ข้าจำผิดไป ไม่มีเจ้า มีเพียงเด็กสาวคนนั้นเท่านั้นที่ต้องตาย"

มูจิวซื่อมองไปยังแนวชายหาดที่ใกล้เข้ามาทุกที ก่อนผืนสงบอารมณ์
ของตนและเอ่ยถามว่า "เหตุใดท่านผู้อาวุโสจึงต้องสังหารข้า เรื่องนี้มี
ความเข้าใจผิดอันใดหรือไม่"

ในความคิดของนาง เงินฉางเซิงจะต้องใช้วิธีการบางอย่างเชื้อเชิญ
หรืออาจใช้วาทะจากล่อลวงผู้แข็งแกร่งที่หลบหนีจากโลกนี้ให้เคลื่อนไหวนั้นนางเองก็ต้องสามารถคิดหาวิธีการเกลี้ยกล่อมอีกฝ่าย หรืออาจ
จะมอบผลประโยชน์ที่มากพอ แต่ก็ขึ้นอยู่กับว่าผู้แข็งแกร่งซึ่งหลบหนี
จากโลกนี้แท้จริงแล้วโง่จริงๆ หรือแกล้งโง่

"จนถึงตอนนี้ข้าก็ยังโง่จริงๆ จึงซ่อนตัวอยู่ในภูเขาโดยตลอด
ด้วยเกรงว่าหากลงมือไปตามอำเภอใจอยู่ด้านนอกก็จะพลาดพลั้งสังหาร
คนดีไป" เฉาวันผิงอธิบายอย่างตั้งใจ "แต่เจ้าไม่ใช่คนดี เพราะเจ้า
สมคบกับเผ่าปีศาจ ทั้งยังสังหารบุตรชายของเป่ย์ย้งหง ข้ารู้จักเป่ย์ย้งหง
เขาเป็นคนดี"

มูจิวซื่อตั้งใจครีดยอย่างมาก แต่สีหน้ากลับยังคงเฉยเมยอยู่ "เหตุใด
ผู้อาวุโสจึงมั่นใจว่าข้าไม่ใช่คนดี แค่ว่าเงินฉางเซิงบอกท่านเช่นนั้น
หรือ"

"ใช่แล้ว ข้าเชื่อคำพูดของเงินฉางเซิง เพราะเขาก็เป็นคนดี ชิวชาน
ก็เชื่อเขา ชิวชานเองก็เป็นคนดี" เฉาวันผิงเอ่ยกับนางอย่างอดทน

"พวกเราล้าวนแล้วแต่เป็นคนดี เจ้าเป็นคนเลว ดังนั้นพวกเราต้องสังหารเจ้า"

หลังกระเรียนขาวออกจากฝั่งแล้วก็บินไปไม่ไกลนักก่อนจะร่อนลงท่ามกลางภูเขา

ผู้ยิ่งใหญ่ของศาสนาหลวงทั้งสี่คนและองค์กรภักซ์แห่งศาสนาหลวงสามพันคนกำลังรออยู่ที่สถานที่ตั้งค่าย

ราชันแห่งหลังให้กล่าวกับเงินฉางเซิง "ตระกูลชีวซานส่งจดหมายมา คนผู้นั้นน่าจะไปที่ทะเลตะวันตก"

เงินฉางเซิงนิ่งอึ้งไปและเอ่ยถามว่า "แน่ใจหรือ"

ราชันแห่งหลังให้ตอบ "ใช่"

สวี่โฮยวหรงเอ่ยถาม "ผู้ใดไปทะเลตะวันตก"

"เจาอวิ้นผิง" เงินฉางเซิงกล่าว "ข้าพบเขาบนท้องฟ้าเมื่อหลายวันก่อน"

สวี่โฮยวหรงรู้ว่ายามที่เขาจากจวนหรือหนานอ่องมาช่วยเหลือเมืองไปได้ ได้ถูกผู้แข็งแกร่งที่ยอดเยียมสร้างความลำบากให้ระหว่างทาง ตอนนั้นถึงได้รู้ว่าที่แท้แล้วคนผู้นั้นก็คือเจาอวิ้นผิง นางรู้ดีว่าเจาอวิ้นผิงเป็นใคร และรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับชีวซานจวิน แน่ขนัดว่านางต้องสามารถคาดเดาได้ว่าเหตุใดเจาอวิ้นผิงจึงปรากฏตัว จึงมองเงินฉางเซิงอย่างรู้สึกผิดและเสียใจ

เงินฉางเซิงกล่าว "ไม่เป็นไร คงจะเป็นเสียงอ่องที่ผู้คนส่งข่าวให้เขา ไม่เกี่ยวอะไรกับตระกูลชีวซาน"

สวี่โฮยวหรงเอ่ย "ข้าเคยได้ยินศิษย์พี่กล่าวว่าสติปัญญาของผู้อาวุโสท่านนี้มีปัญหามากจริงๆ จะไม่มีผลต่อการตัดสินใจของเขาหรือ"

"ได้รับผลกระทบอยู่บ้าง สติปัญญาของผู้อาวุโสในตอนนี้น่าจะเท่ากับเด็กเท่านั้น แต่ว่า...เขาเป็นคนดี" เงินฉางเซิงเอ่ยอย่างทอดถอนใจ "ไม่คิดเลยว่าในคืนนั้นเพียงแค่ว่าพูดโพล่งออกไป ผู้อาวุโสจะเดินทางไป

ทะเลตะวันตกอย่างไม่เกรงความยากลำบากจริงๆ"

ราชันแห่งหลังให้นักระดาชใบหนึ่งส่งให้กับเงินฉางเซิง

นี่คือกระดาชสีเหลืองใบหนึ่ง ด้านบนกระดาชนั้นใช้ชาดเขียน
รายชื่อสิบกว่าชื่อเอาไว้

นี่คือรายชื่อที่ราชันแห่งหลังให้รวมถึงคนอื่นๆ เขียนขึ้นในคืนแรก
ที่มาถึงเมืองไปได้

นามของมู่ฮูหยินอยู่ด้านบนสุดของกระดาช ในเวลานี้ถูกขีดฆ่า
ด้วยเส้นขวางหนึ่งเส้น นั่นหมายความว่าได้ตายไปแล้ว

เงินฉางเซิงรับเอาพู่กันมาจากมือของนักพรตชื่อหยวน จุ่มลงใน
ชาดที่ละลายแล้วขีดฆ่าชื่อของมู่จิวชื่อที่อยู่ในบรรทัดที่สองด้วยเส้นขวาง
หนึ่งเส้น

รายชื่อนี้คือใบบันทึกการเสียชีวิต

ตั้งแต่เมืองอันชีวจนถึงเวินสุ่ย เมืองเฟิงหยาง เทือกเขาเซิงหนี่ว
จนกระทั่งถึงเมืองไปได้ รายชื่อของผู้ที่สมควรตายล้วนอยู่บนนี้

ด้านข้างชื่อมู่จิวชื่อคือฉูซู่

สายตาของทุกคนล้วนตกลงบนชื่อนี้

สถานที่ตั้งค่ายเปลี่ยนเป็นเจียบหลงหลายส่วน

ตอนที่ 2

สายลมวสันต์พัดความอบอุ่นสู่การสังหาร

บนใบรายชื่อนั้นนอกจากมู่ฮุนยีนแล้วถือได้ว่าอูซุซังแกร่งที่สุด ทั้งยังเป็นตัวประหลาดที่ฝึกฝนวิชาสายธารน้ำพุเหลือง วิชาซ่อนตัว ก็แข็งแกร่งยิ่งนัก ไปมาไร้ร่องรอย กลวิธีแปรเปลี่ยนยากคาดเดา และ ยังเจ้าเล่ห์กลับกลอก แม้จะถูกสวี่โหยวหรงตัดแขนจนบาดเจ็บสาหัส ในเมืองไปดี แต่ก็ยังคงยากจะสังหารได้

คิดดูแล้วเจ้าตัวประหลาดผู้นี้คงกำลังแอบซ่อนอยู่ท่ามกลางกลุ่ม ภูเขาซับซ้อน เช่นนั้นจะตามหาตัวมันเจอได้อย่างไร

"บางที่ข้าอาจคาดเดาได้ว่ามันจะไปที่ไหน" นักเล่นพิณผู้นั้นของ สกุลถึงพลันเอ่ยปากขึ้น "หากได้เท่าสังฆราชไม่รังเกียจ เรื่องนี้โปรดมอบ ให้ข้าเถิด"

ผู้คนึกขึ้นได้ในตอนนั้นเองว่านักเล่นพิณตาบอดผู้นี้คือผู้อาวุโส รุ่นก่อนแห่งพรรคฉางเซิง และตัวประหลาดอูซุซังผู้นั้นคือเศษจิตวิญญาณ ที่ฝากฝังเอาไว้ของประมุขพรรคฉางเซิงรุ่นก่อน

ราชันแห่งหลังไหม่องไปยังฉินฉางเซิง เห็นได้ชัดว่าค่อนข้างเห็นด้วย ฉินฉางเซิงไม่เห็นด้วย เพราะนักเล่นพิณตาบอดได้รับบาดเจ็บสาหัส

จากการต่อสู้กับทูตสวรรค์แห่งแสงศักดิ์สิทธิ์ ยากจะฟันฝ่าลงได้ในระยะเวลาอันสั้น และถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นผู้ดูแลของสกุลถึง

สวี่ไห่หวงเข้าใจในความหมายของเขาจึงเอ่ยขึ้น "เช่นนั้นให้ข้าไปเถอะ"

หากเอ่ยถึงเรื่องการไล่ล่าสังหารจู่ชู่ นางเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุด กระทั่งเป็นตัวเลือกเพียงหนึ่งเดียวอย่างไม่ต้องสงสัย

วิชาเต๋าของนางและวิชาสายธารน้ำพุเหลือของจู่ชู่เป็นปฏิปักษ์ต่อกัน อีกทั้งนางยังสามารถอาศัยความเร็วของตนบีบคั้นทำลายวิชาซ่อนตัวของจู่ชู่ได้

นอกจากนางแล้ว ทุกคนในที่นี้ไม่แน่ว่าจะได้ตามจู่ชู่ทัน ต่อให้ตามทันก็ไม่แน่ว่าจะสังหารอีกฝ่ายได้ แม้แต่เงินฉางเชิงเองก็ไม่มี ความมั่นใจ

ทว่าเงินฉางเชิงยังคงไม่เห็นด้วย และเหตุผลของเขาก็ได้รับการสนับสนุนจากทุกคน

ต่อไปเขาจะต้องกลับไปยังจิงตู ในเมืองแห่งนี้มีปัญหาคrucial ยิ่งกว่า ยุ่งยากยิ่งกว่ารอเขาอยู่

ในช่วงเวลาเช่นนี้ สวี่ไห่หวงไม่สามารถอยู่ห่างจากเขาได้

ราชันแห่งหลังไห่เอ่ย์ถาม "เช่นนั้นจะอย่างไร ปล่อยเรื่องนี้ไว้ก่อนชั่วคราวหรือ"

ในที่นี้ตั้งค่ายเสียบลงอีกครั้ง บรรยาการค่อนข้างกดดันเล็กน้อย

"ข้าคิดหาวิธีการเอง"

เงินฉางเชิงหันมองสวี่ไห่หวงก่อนเดินออกไปนอกค่าย สวี่ไห่หวงเข้าใจจึงเดินตามออกไป

ราชันแห่งหลังไห่เอ่ย์รวมถึงคนอื่นๆ ค่อนข้างกังวลใจ พวกเขาออกไปยังถึงซานสือลิว

ถึงซานสือลั่วโบกมือแสดงท่าทีว่าตนจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้
"ข้าไปดูแลเอง"

ในฐานะหัวหน้าปกครองใหญ่ที่มีประสบการณ์น้อยที่สุด
สู่ซานสือเอ๋อร์ถอนหายใจอย่างจนใจแล้วเดินออกไปนอกค่าย

เมื่อมาถึงใต้ต้นสนต้นหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางหน้าผา เงินฉางเซิงและ
สวีโหย่วหรงก็หยุดฝีเท้า

เขารู้ว่าสู่ซานสือเอ๋อร์ติดตามมาด้านหลัง แต่ก็ไม่ได้ออกไปก
ห้ามปราม

หากไม่ให้หัวหน้าปกครองใหญ่เหล่านี้รู้วิธีการของตนก็คงยากที่
พวกเขาจะสบายใจ

ลมเย็นสายหนึ่งพัดผ่านกิ่งไม้ทำให้ใบสนเข็มร่วงหล่นลงมาแผ่วเบา

ใบสนเข็มสีเหลืองบางส่วนตกลงบนขนสัตว์ที่มีสีเหลืองประปราย
ราวกับกลายเป็นหนึ่งเดียวกันจนยากจะแยกแยะออก

นั่นเป็นสิ่งมีชีวิตคล้ายสุนัข สีขนผสมปนเปกันอย่างมาก ดูแล้ว
ชวนให้รู้สึกเกร็งเกรี้ยว

ขาหลังทั้งสองข้างของมันดูเหมือนจะหัก ลากไปกับพื้นอย่าง
ไร้เรี่ยวแรง ดูแล้วค่อนข้างน่าสงสาร

เมื่อมองไปที่เงินฉางเซิง ปรากฏความตื่นเต้นดีใจจางๆ ก็สว่าง
วาวขึ้นในดวงตาของมัน มันใช้สองขาหน้าพยุงร่างและคืบคลานมาอยู่
เบื้องหน้าเขาอย่างยากลำบากทว่ารวดเร็ว แล้วจวบลงบนหลังเท้าของเขา
ไม่หยุด

สวีโหย่วหรงเอียงศีรษะมองภาพฉากนี้และรู้สึกสนใจอย่างมาก

แม้ว่านี่จะไม่ใช่วินาทีแรกที่นางเห็นภาพฉากที่คล้ายคลึงกันนี้ แต่
ทุกครั้งที่นางเห็นสัตว์อสูรตัวนี้แสร้งทำตัวเป็นขุนนางใจคอดนางก็ยังอยาก
หัวเราะออกมา

คู่ซ่านสื่อเอ๋อร์ก๊าลับไม่รู้สึกละใจนัก แต่เมื่อเขามองไปที่ดวงตาเล็กๆ
อันชั่วร้ายคู่นั้นของอีกฝ่ายก็รู้สึกหนาวเย็นเล็กน้อย

ทันใดนั้นเขาก็นึกถึงที่มาของสัตว์อสูรตัวนี้ขึ้นมาได้ สีหน้าพลัน
เปลี่ยนไปก่อนเอ่ยออกมาด้วยเสียงสั่นเทา "นี่คือวานรดินหรือ"

ใช่แล้ว นี่ก็คือวานรดินที่มีชีวิตอยู่ในสวนใจมาหลายร้อยปีตัวนั้น
และนี่ก็คือสัตว์อสูรชนิดนั้นที่ในคัมภีร์เต๋าได้บันทึกไว้ว่ากลับกลอก
ที่สุด ไร้ยางอายที่สุด เจ้าเล่ห์ที่สุด และกระหายเลือดที่สุด

แม้แต่สัตว์อสูรขนาดยักษ์ที่อยู่ในอันดับต้นๆ ของทำเนียบร้อยสัตว์อสูร
อย่างยักษ์ลัมภูเขาและอสูรกระทิงยังไม่ต้องการทำให้วานรดินขุ่นเคืองใจ
ถึงกับต้องเชื่อฟังและทำตามการจัดการของมันในสนามรบ

เมื่อแน่ใจแล้วว่าสิ่งมีชีวิตที่คล้ายกับสุนัขสีเหลืองหนังยับย่นนี้คือ
สัตว์อสูรที่น่าหวาดกลัวอย่างยิ่งในตำนานตัวนั้น นึกถึงเรื่องราวควาโลहित
ที่ผู้คนเล่าต่อกัน คู่ซ่านสื่อเอ๋อร์ก๊าก็รู้สึกหนาวสะท้านมากขึ้น

หากมิใช่เพราะวานรดินตัวนี้ถูกเงินฉางเซิงเรียกให้ปรากฏตัวออกมา
ทั้งยังแสดงความนอบน้อมถ่อมตนถึงเพียงนี้ เขาจะต้องสังหารมัน
แต่แรกเห็น แม้จะต้องสู้สุดชีวิตก็ตาม

วานรดินสัมผัสได้ถึงความเป็นศัตรูและความหวาดกลัวจางๆ ที่
แผ่ออกมาจากคู่ซ่านสื่อเอ๋อร์

มันห่างจากโลกแห่งความเป็นจริงมานานหลายปีเช่นนี้ แต่มนุษย์
ยังคงจดจำนามอันชั่วร้ายของมันได้ดี สิ่งนี้ทำให้มันค่อนข้างได้ใจ
จากนั้นกระแฉะวังขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

มันต่างกับเหล่าสัตว์อสูรที่ยินดีใช้ชีวิตเยียบสงบอยู่ในสวนใจ
วานรดินยังคงคิดที่จะกลับไปเยี่ยมเยียนโลกที่มันเคยอาศัยอยู่เสมอมา

ด้วยเหตุนี้มันถึงได้วิ่งวนขอร้องเงินฉางเซิงหลายครั้ง เพียงแต่
เงินฉางเซิงคำนึงถึงนามอันชั่วร้ายของมันและพฤติกรรมเลวร้ายใน

ข่าวลือเหล่านั้นจึงไม่ยินยอม แต่วันนี้ในเมื่อเงินฉางเชิงเรียกมันออกจาก
สวนใจให้ปรากฏตัวในโลกแห่งความเป็นจริง เช่นนั้นย่อมหมายความว่า
สถานการณ์เกิดการเปลี่ยนแปลงแล้ว ไม่แน่ว่ามันอาจจะสมดังปรารถนา
ก็เป็นได้

ในช่วงเวลาอันสำคัญเช่นนี้ วานรดินยอมไม่มีทางทำพลาด แววดา
ของมันเปลี่ยนเป็นสีที่وبرิสสุทธ์ อากัปกริยาเปลี่ยนเป็นอ่อนน้อมถ่อมตน
ยิ่งขึ้น ร่างกายคลานต่ำลงยิ่งกว่าเดิม ขาหลังทั้งสองข้างที่พิการสั่นเทา
เล็กน้อย หางของมันโบกตีลังกับพื้นอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว แต่กลับ
ระมัดระวังเป็นอย่างยิ่งที่จะไม่ให้ฝุ่นละอองลอยฟุ้งขึ้นมาแม้เพียงนิด
อยากให้น้ำสงสารเพียงใดก็จะทำให้น้ำสงสารเพียงนั้น

ผู้ชานสีอ้อรยังคงระแวงระวัง ไม่ยอมถูกหลอกโดยความ
จอมปลอมนี้ สวีโหย่วหรงอดหัวเราะออกมาไม่ได้

เงินฉางเชิงเอ่ยขึ้น "เลิกเสแสร้งได้แล้ว รีบลุกขึ้นมา"

ได้ยินคำนี้วานรดินก็รีบยืนตัวตรง ไม่กล้าเคลื่อนไหวใดๆ มากมายอีก
ขาหลังทั้งสองข้างที่พิการของมันรักษายาวนานแล้ว

เงินฉางเชิงกล่าว "ช่วยข้าทำเรื่องเรื่องหนึ่ง"

ลูกตาของวานรดินกลอกไปมาไม่หยุด ไม่รู้กำลังคิดสิ่งใด

เงินฉางเชิงหยิบยาลูกกลอนหนึ่งเม็ดออกมาจากหน้าอกก่อนป้อน
เข้าไปในปากของมัน

ฉับพลันนั้นดวงตาของวานรดินก็สว่างขึ้นมา มันนั่งลงบนพื้นราวกับ
ผู้บำเพ็ญเพียรที่เริ่มหลับตานั่งสมาธิก็มีปาน

หมอกบางๆ ลอยออกมาจากปากและจมูกของมัน บาดแผลภายใน
ที่เดิมที่ยังคงหลงเหลืออยู่ได้รับการฟื้นฟูจนหายดี

ยาลูกกลอนเม็ดนี้ไม่ใช่ยาลูกกลอนจูลา แต่หลอมขึ้นจากวัตถุดิบ
เหลือทิ้งของยาลูกกลอนจูลา ทว่าด้านในยังคงมีโลหิตของเงินฉางเชิง

ไม่รู้ว่าจะผ่านไปนานเท่าไร วานรดินลืมนิทาน มันท่องเงินฉางเซิง ด้วยจิตใจที่เต็มไปด้วยความซาบซึ้งใจ

เงินฉางเซิงรับเอาภาพวาดของฉูชู่มาจากมือของชู่ชานสื่อเออร์ เปิดออกตรงหน้าวานรดิน ก่อนเอ่ยขึ้นว่า "ผู้นี้"

วานรดินมองคนผู้นั้นที่มีรูปร่างแปลกประหลาดบนภาพวาดในใจ คิดว่าบนโลกนี้ยังมีคนที่น่าเกลียดยิ่งกว่าตนอีกหรือและอดแปลกใจเล็กน้อยไม่ได้

เงินฉางเซิงเอ่ยต่อ "สังหารมันเสีย"

วานรดินพลันตกตะลึงพลางครางเสียงต่ำขึ้นมาหลายเสียง มันใช้ความต้องการในการสังหารที่เปี่ยมด้วยความโหดเหี้ยมมาเป็นเครื่องพิสูจน์ความจงรักภักดีของตน

ชู่ชานสื่อเออร์เพิ่งเข้าใจว่าเงินฉางเซิงเตรียมจะทำการใด

กล่าวกันตามหลักการแล้ว วานรดินสามารถหลบหนีซ่อนตัวอยู่ในดินได้โดยธรรมชาติ ทั้งยังเหี้ยมโหดและหลอกลวงอย่างยิ่ง ใช้มันได้ล่าสังหารฉูชู่ถือเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด

แต่ฉูชู่ก็เป็นตัวประหลาดอย่างแท้จริง วานรดินก็ไม่แน่ว่าจะสามารถสังหารมันได้

"ข้ามีความคิดประการหนึ่ง"

ชู่ชานสื่อเออร์รู้ดีว่าหลังจากที่ตนเสนอความคิดนี้ออกไป ได้ทำสังฆราชาอาจจะมองตนเปลี่ยนไป หรือกระทั่งอาจจะเริ่มระแวงระวังตน

แต่ในฐานะผู้ได้บังคับบัญชาที่ซื่อสัตย์ที่สุด เขาจำเป็นต้องเสนอความคิดเห็นออกมา ทั้งยังไม่สามารถปิดบังสิ่งใดไว้ได้

หลังฟังความคิดเห็นของเขาจบ สายตาที่เงินฉางเซิงมองเขาเปลี่ยนไปจริงๆ

แม้แต่สายตาที่วานรดินมองมายังชู่ชานสื่อเออร์ก็ไม่เหมือนเดิม

ราวกับเจอผู้ที่มีความคิดแบบเดียวกัน

สวี่ไหย่หวังทำเพียงสายศิระชะ

วานรตินออกจากหน้าผาและตรงไปในกลุ่มภูเขา เพื่อตามหาโลก
ที่มันสูญเสียไปแล้ว

นอกจากเงินฉางเซิงและอีกสองคน ไม่มีผู้ใดรู้เรื่องนี้ และยิ่งไม่มีใคร
รู้ว่าวานรตินจะมีทำอย่างไรเมื่ออยู่ต่อหน้าฉูชู่

ไม่นานหลังจากวานรตินจากไป ขบวนการขนาดใหญ่ของศาสนาหลวง
ก็ออกเดินทางอีกครั้ง โดยมุ่งหน้าไปยังจิงตู

ทุกคนต่างรู้ว่าเงินฉางเซิงกลับจิงตูเพราะเขาได้รับจดหมายหนึ่งฉบับ
แต่เป็นเพียงเพราะจดหมายนั้นจริง ๆ หรือ

ย่อมไม่มีทางเป็นเช่นนั้นไปได้ เพราะจักรพรรดิหนุ่มผู้นั้นยังคง
อยู่ในจิงตู ซางสิงโจวก็อยู่ในจิงตู

ที่สำคัญที่สุดก็คือตำหนักหลิงก็อยู่ในจิงตูเช่นกัน

ตอนที่ 3

จวนสกุลสวในอดีต

ราชันแห่งหลังไห่ หัวหน้าปกครองใหญ่อันหลิน และคนอื่นๆ ล้วนรู้ดี ตั้งแต่สามปีก่อน จึงมีคนคอยติดต่อกันทางจดหมายกับศาสนาหลวง มาโดยตลอด

ไม่ว่าได้ทำสังฆราชจะอยู่ที่เทือกเขาหิมะ อยู่ในเมืองอันชีว หรือ อยู่ที่เวินสุ่ย จดหมายเหล่านั้นล้วนไม่เคยขาดช่วง

คนผู้นั้นช่วยวางแผนเรื่องราวมากมายผ่านจดหมาย โดยเฉพาะ ช่วงหลายเดือนมานี้

หลายคนกำลังคาดเดาว่าผู้ลี้กลับที่เขียนจดหมายผู้นั้นแท้จริงแล้ว คือผู้ใดกัน

ราชันแห่งหลังไห่เคยคิดว่าคนผู้นั้นใช่เทียนไห่เชิงเสวี่หรือไม่ หัวหน้าปกครองใหญ่อันหลินกลับคิดว่ามีความเป็นไปได้อย่างมากที่จะเป็น องค์ชายเงินหลิว

กระทั่งข่าวการสมรสเผยแพร่ไปทั่วทั้งผืนพิภพ เงินฉางเชิงเตรียมตัว กลับไปยังจิงตูเพื่อเป็นประธาน ผู้คนถึงได้รู้ว่าที่แท้ผู้ที่เขียนจดหมายมาก็คือโม่อวี่

ในฐานะสตรีที่มีอำนาจมากที่สุดในราชวงศ์เทียนไห่ ถึงกับเป็นผู้ที่มีอำนาจมากที่สุด หลายคนล้วนไม่เข้าใจว่าเหตุใดหลังจากจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ตายไป ไม่อวี่จึงยังสามารถมีชีวิตต่อไปได้ ทั้งยังใช้ชีวิตอยู่ในจิตตออย่างมีเกียรติได้อีก แม้กระทั่งยามนี้ยังจะสมรสกับคนผู้นั้นอีกด้วย

หลายคนคิดว่านี่อาจเป็นเพราะความสัมพันธ์ระหว่างนางกับเงินฉางเซิงทำให้ราชวงศ์เกิดความหวาดกลัว

ในปีนั้นบนถนนสายยาวท่ามกลางพายุหิมะ ภาพที่ไม่อวี่และเจ้อชิวไต้ลงทนต์โจวทางด้วยทนต์หลังฉือนั้นยังคงไม่มีผู้ใดสามารถลืมนึกได้ถึงทุกวันนี้

แต่เงินฉางเซิงตัดสินใจกลับจิตตอ เพียงเพราะนางเขียนจดหมายแจ้งให้เขาเป็นประธานพิธีมงคลสมรสจริงๆ หรือ

ราชันแห่งหลังไหล่รวมถึงคนอื่น ๆ หาได้คิดเช่นนั้น

พวกเขามองไปยังแผ่นหลังของเงินฉางเซิง ล้วนรับรู้ได้ถึงความกดดันที่หนักหนานั้น

รู้รูปร่างทวารากับมีท้องฟ้าที่มีน้ำหนักไร้ขีดจำกัดตกลงบนไหล่ของเขา

ยังคงเหมือนเช่นในปีนั้น ในกลางดึกคืนนั้นที่เต็มไปด้วยหิมะ ซางสิงโจวกับเงินฉางเซิงได้สนทนากันที่สำนักศึกษาศาสนาหลวง

นอกจากมังกรดำแล้วก็ไม่มีใครรู้เนื้อหาของบทสนทนานั้นอย่างชัดเจน แต่เรื่องราวที่เกิดขึ้นตามมาทำให้หลายคนพอจะคาดเดาบางอย่างได้

ระหว่างซางสิงโจวและเงินฉางเซิง ศิษย์อาจารย์คู่นี้ น่าจะบรรลุข้อตกลงบางอย่างกันแล้ว

เงินฉางเซิงออกจากจิตตอ กลายเป็นได้ทำสังฆราชคนแรกในประวัติศาสตร์ที่ถูกเนรเทศ

เรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น นับตั้งแต่เทือกเขาหิมาลัย ไปจนถึงเวินส่วย เทือกเขาเซี่ยงหนี่ว และมาถึงเมืองไปตี้ จนกระทั่งเผชิญหน้ากับการคุกคามของเผ่าปี่ศาจและเผ่าพิภพเซี่ยงกง รวมถึงแผนการรอบคอบและลึกลับของจักรพรรดิชาว ในที่สุดอาจารย์และศิษย์คู่นี้ก็ร่วมมือกันพิสูจน์ให้เห็นว่าวัดซีหนิงปกครองได้ห้ำ และสถานการณ์ระหว่างทั้งสองฝ่ายดูเหมือนจะผ่อนคลายลง

แต่ในยามนี้เงินฉางเซิงตัดสินใจกลับไปยังจึงตุนั้นหมายความว่า ข้อตกลงนั้นจะเป็นโมฆะ

เช่นนั้นการเดินทางครั้งนี้จะเป็นการเดินทางที่ทำลายกำแพงของความสัมพันธ์ หรือจะเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามภายในเผ่ามนุษย์กันแน่

ช่วงที่หนาวเย็นที่สุดของฤดูเหมันต์กำลังจะผ่านพ้นไป กลิ่นอายฤดูวสันต์ยังไม่มาถึง ระหว่างฟ้าดินยังคงหนาวเย็น

ไม่ว่าจะอยู่ในเมืองหรือนอกเมือง แม่น้ำลั่วเหอกี้ยังคงสงบนิ่ง บนผิวน้ำซึ่งเป็นน้ำแข็งปกคลุมด้วยชั้นหิมะหนา ดูแล้วเหมือนเข็มขัดเส้นหนึ่ง ที่กว้างอย่างมาก

องค์กรแห่งศาสนาหลวงสามพันคนคู้กันขบวนรถม้าของศาสนาหลวง จากอีกฟากหนึ่งของเส้นขอบฟ้า เข้าสู่สายตาของผู้คนราชันแห่งหลังให้และผู้ยิ่งใหญ่แห่งศาสนาหลวงคนอื่นๆ นั่งอยู่ในราชรถเทพคันหน้าสุด

หลิวมีดมัวและสมบัติล้ำค่าอื่นๆ ของตำหนักหลิงเป่่งแสงอันอบอุ่นและศักดิ์สิทธิ์ภายใต้ท้องฟ้ามีดมน

ผู้คนหลายหมื่นยืนอยู่ริมถนนหลวงที่ทอดสู่ตัวเมืองเต็มสองข้างทาง เพื่อต้อนรับการกลับมาของคณะทูตศาสนาหลวง

ผู้คนไม่รู้ว่แท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้นในเมืองไปตี้ แต่พวกเขารู้ดีว่

แผนการร้ายของเผ่าปีศาจถูกทำลายแล้ว เรื่องที่น่ากังวลที่สุดอย่างการฉีกสัญญาพันธมิตรของเผ่ามารก็ไม่ได้เกิดขึ้น ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นคุณูปการของตำหนักหลิङ

บรรดาผลไม้ดอกไม้ที่หายากและมีค่ากลางฤดูเหมันต์ถูกโยนเข้าสู่ถ้ำมอกขององครักษ์แห่งศาสนาหลวงเหล่านั้น

สายตามากมายยิ่งกว่าจับจ้องไปยังราชรถเทพที่ด้านหลังซึ่งยิ่งใหญ่และสูงส่งอย่างมากสองคันนั้น

ในสายตาเหล่านั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกล้นแรงกล้า ทั้งยำเกรงศรัทธา มีแม้กระทั่งอารมณ์ที่บ้าคลั่ง

ได้ยินว่าได้ทำสังฆราชกลับมาแล้ว

ธิดาเทพก็กลับมาด้วย

ในขณะที่ทั้งขบวนเคลื่อนไปข้างหน้าช้าๆ ผู้คนก็พากันมาออกข้างหน้าทั้งสองฝั่งถนนหลวงจึงยิ่งเบียดเสียดหนาแน่นขึ้นอีก

ถ้าไม่ใช่เพราะกองกำลังรักษาประตูเมืองคอยขวางกั้นอย่างเข้มงวดเกรงว่าจะเกิดความวุ่นวายขึ้นจริงๆ

อันหาที่สวมชุดพิธีการของกองสิบสามซึ่งเฝ้าพร้อมด้วยผู้ศรัทธาที่จงรักภักดีที่สุดนับพันคนคุกเข่าให้กับราชรถสองคันนั้น

ต่อมาผู้คนจำนวนมากกว่าก็คุกเข่าลงเหมือนกับกระแสน้ำ เกิดเป็นภาพที่อลังการยิ่งนัก

จึงดูไม่มีกำแพงเมือง นอกจากรถม้าบินบนท้องฟ้าเหล่านั้นแล้วสถานที่ที่สามารถมองออกไปได้ไกลก็คือสิ่งปลูกสร้างที่สูงมากเหล่านั้นในจินต

สามปีที่ผ่านมามีเหตุให้เจิ้งอู่พักอาศัยอยู่ในคฤหาสน์นอกเมืองมาโดยตลอด น้อยครั้งนักที่จะเข้าเมือง และน้อยมากที่จะเข้าพบฝ่าบาท

เป็นการส่วนตัว ในฐานะที่เป็นผู้นำตระกูลเทียนไห่ เมื่อต้องอยู่ภายใต้สถานการณ์ซับซ้อนเช่นนี้ ต่อให้รอบคอบมากเพียงใดก็ไม่แน่ว่าเกินกว่าเหตุ

วันนี้เป็นข้อยกเว้น เขาได้เหมาเรือนชงจวี (เรือนไม้สน) ที่มีชื่อเสียงพอๆ กับหอเจิงหูเอาไว้ ทั้งยังซื้อเชิญชนชั้นสูงที่ดึงดูดสายตาทายหลายคนให้ขึ้นมาและมองไปไกลๆ ด้วยกัน ในบรรดาชนชั้นสูงนั้นมีขุนพลเทพสองสามคนที่สำคัญคือยังมีเจงซานอ่องอีกด้วย

เมื่อมองเห็นผู้คนนับหมื่นที่คุกเข่าลงราวกับกระแสน้ำในที่ไกลๆ สีหน้าขุนพลเทพเหล่านั้นก็ค่อนข้างเคร่งขรึม ในฐานะที่เป็นศิษย์ที่นำภาคภูมิใจของเงินกวนชง เจ้าสำนักใจชิงคนก่อน พวกเขาได้รับมอบหมายจากซางสิงโจวให้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งสำคัญ ภาพเช่นนี้ย่อมทำให้พวกเขารู้สึกยากจะทานทนไหว

แต่พวกเขาก็ไม่ได้เอ่ยสิ่งใด และไม่มีสิ่งใดจะเอ่ย

ผู้ที่ผู้คนเหล่านั้นแสดงความเคารพอยู่คือสังฆราชและธิดาเทพนี่เป็นเรื่องที่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว

อีกทั้งในพิธีปิดสำนักของสำนักศึกษานานซี ได้ทำสังฆราชได้ลงมือสังหารขุนพลเทพไปหู่ด้วยมือตนเองต่อหน้าเซียงอ่อง

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ราชสำนักจะทำเช่นไรได้เล่า

เทียนไห่เจิงอู่มองไปยังสตรีที่สวมชุดพิธีการของกองสิบสามชิงเย่าที่อยู่ด้านหน้าสุด มุ่นคิ้วเล็กน้อยก่อนเอ่ยถาม "คนผู้นี้คือผู้ใด"

นอกเหนือจากความสัมพันธ์ระหว่างหัวหน้าปกครองใหญ่อันหลินแล้ว อันหวาก็คือนักบวชธรรมดาผู้หนึ่ง แต่ยามนี้นางกลับมีชื่ออย่างมากในจิงตู โดยเฉพาะทางตอนเหนือของผืนพิภพ ไม่นานก็มีผู้ได้บังคับบัญชานำประวัติของนางมารายงาน

"สตรีโง่เขลาไม่รู้ความ!" เทียนไห่เจิงอู่อ๋อเสียงต่ำ "ช่างไม่รู้ความ

เสียจริง นี่คือการแสดงพลังต่อราชสำนักหรือ"

"แสดงพลังหรือ นี่คือนี่ที่ผู้คนเฝ้าหาและสนับสนุน และสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ดีที่สตรีโง่เขลาผู้นั้นที่ท่านเอ่ยถึงสร้างขึ้น"

สีหน้าของจางจวนอึ้งยังคงน่าเกลียดเช่นนั้น รวากับทุกคนบนโลก ล้วนติดหนืเขา อาจเป็นเพราะเขาไม่มีทางลืมอาจเมเหล่านั้ที่เคยถูกบังคับให้กลืนลงไปในปีนั้นได้ ทว่าน้ำเสียงเขากลับสงบลงมาก

เทียนไ้เจิงอยู่เข้าใจในเจตนาของเขา เงินฉางเซิงเร้นกายจากโลกไปสามปี นึกไม่ถึงว่าจะได้รับความจงรักภักดีมากมายถึงเพียงนี้ภายในระยะเวลาสั้นๆ แน่หน่อนว่าการมีชื่อเสียงดังมากมายเช่นนี้ของเขา เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ของตำหนักหลิง โดยเฉพาะจากผู้ศรัทธาอย่าง บ้าคลั่งเหล่านั้ซึ่งนำโดยอันหว่า

สายตาของเขาเคลื่อนจากอันหว่าไปยังราชรถเทพสองคันนั้ที่อยู่ด้านหลังแล้วอดนึกอึ้งเล็กน้อยไม่ได้

ด้วยระดับความแข็งแกร่งของเขา ย่อมสามารถมองออกได้อย่างง่ายดายว่าในราชรถเทพสองคันนั้ไม่มีผู้ใด

สามปีต่อมา เงินฉางเซิงกลับมายังจิงตู

เขาไม่ได้กลับไปตำหนักหลิง ไม่ได้กลับไปสำนักศึกษาศาสนาหลวง และไม่ได้ไปพบศิษย์พี่ในวังหลวง แต่ตรงไปยังจวนแห่งหนึ่ง

หลายปีก่อนตอนที่เขามาถึงจิงตูเป็นครั้งแรกก็ตรงมายังที่นี้ ไม่ได้ไปเยี่ยมชมเสาดินและไม่เลี่ยนอกตำหนักหลิง และไม่ได้ไปชมสุสานเทียนชู ตอนนั้เนื่องด้วยเหตุผลนี้ เขายังถูกฮูหยินเจ้าของจวนนี้ดูแลเป็นพิเศษ เป็นอย่างมาก

จวนแห่งนี้ย่อมเป็นจวนขุนพลเทพตงอวี่

จวนสกุลสวี่ยังคงเหมือนในปีนั้ เต็มไปด้วยความรู้สึกขมขื่น

ปกครองบ้านเหมือนปกครองกองทัพนั้นไม่ใช่คำโกหกอย่างแท้จริง
คนรับใช้ทั้งหมดถูกไล่ออกไป ในโถงบุปผา* เหลือเพียงไม่กี่คน
เงินฉางเซิงนั่งอยู่บนเก้าอี้ ฮูหยินของสวีซือจี แม่เต๋าฮวา และ
ซวงเอ๋อร์ล้วนยืนอยู่ในห้องโถง
บรรยาการระอึกระอ่วนอย่างมาก แม้กระทั่งความตึงเครียด
ที่ซ่อนอยู่ในนั้นก็อาจจะเคลื่อนไหวได้ รวากับถูกแซ่แข็งไว้ก็มีปาน

* โถงบุปผา หมายถึงโถงรับแขกนอกเหนือจากโถงใหญ่ โดยมากจะอยู่ที่เรือนสองข้างเรือนใหญ่หรือ
ในสวนดอกไม้

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3ycyPls>